

Svědectví konvertity

BENEDIKT HOLOTA OFM

Milý bratře, dobře víš, jak jsem se ošival, když jsem požádal o příspěvek z vlastní zkušeností k „Uvedení do křesťanského života“.

Konvertoval jsem a byl jsem pokřtěn ve svých 22 letech. Při každé konverzi je hlavním aktérem Pán a jeho milost. On sám musí nejdříve přijít, sáhnout do duše, NĚCO v ní způsobit, a následkem toho je, že člověk může říci: VĚŘÍM.

Přišel i ke mně, aniž to moje v domnění jak zaznamenalo, a způsobil v člověku, co chtěl.

V konverzi je člověk v jakémsi „vzbuzeném“ stavu. Prožívá mnoho sladkostí ducha a těšivých pocitů. Je to stav podivuhodný, ale nestabilní, plný mocných emocí a citové vazby na Pána Boha. Do tohoto stavu jsem se dostal i já, a protože jsem neměl žádného duchovního rádce, oddal jsem se té citové vlně celým srdcem v domnění, že je to ten pravý duchovní život. Byl jsem přesvědčen, že jsem v něm už hodně daleko a že mi zbývá k dokonalosti jen docela malý kousek. Připadal jsem si přinejmenším tak daleko, jako sv. Jan z Kříže nebo sv. Terezie z Avily.

Myslel jsem si také, že je třeba nasadit všechny síly k překonání toho kousku, který mi chyběl k domnělé svatosti. V té době jsem přikazoval svému srdci mocné úkony víry a lásky k Bohu, na které nemohlo stažit.

Tak se mi stalo přesně to, co kdysi na hřišti, když se běželo sto metrů sprintu. Tenkrát jsem si dával pozor, abych při startu nezstal „sedl“ — jak se mezi atlety říká — a vyrazil jsem. Abych nabral co nejvyšší rychlost, mocně jsem se při běhu předklonil, takže jsem upadl.

Přesně totéž se mi stalo v konverzi. Tím, že jsem se oddal celým bytím sladkostí ducha, tolik jsem urychlil svůj domnělý duchovní běh, že jsem nestačil „dolat kroky po zemi“. Výsledek byl otěsný: Silná únava a krize víry. Taková, že jsem se z ní několik let vymotával.

Dnes s odstupem času vidím, že v tom „urychlování“ měl prsty také ten rohatý, nejen moje neuvážená touha po dokonalosti. Z toho vyvozují **první poučení**: Třeba varovat konvertity před názorem, jako by v těch sladkostech ducha a těšivých pocitech byla podstata duchovního života. Varovat je před nadšenectvím. Ty emoce není třeba potlačovat a vyníhat. Je však třeba vědět, že duchovní život je dlouhodobé úsilí v lea ne citové vzrušení. Kde je touha po zážitku a mimo úsilí, tam je víra ještě slabá.

V těch mocných, celé dny nebo týdny - snad i měsíce - trvajících sladkých vzruštech bylo i mnoho nezdravých tónů, které se tam dostaly z řetby pseudoduchovních spisovatelů, jako byl Weinfurter, Mulford, Maria Corelliová a jiní, takže celému mému „vzbuzenému“ stavu chybělo POZNÁNÍ. Na to nám dal Pán Boh rozum a ne emoce.

Z toho bych vyvodil **druhé poučení**: Je potřeba v novat konvertitovi dost času na jeho nekonečné dotazování, ba přímo ho vybídnout, aby při výuce v sobě nenechával nic nezodpovědného. Později by to v něm mohlo začít „kvasit“. Jako ve mně. Je třeba všechny nejasnosti otevírat; to, co osvobozuje, je pravda.

Třetím poučením byla pro mne velmi náročná zkušenost: setkání s křesťanským společenstvím, s církví, konkretizovanou společenstvím v říších. Trvalo mi dlouho, než jsem

pšel na to, že je rozdíl mezi věřícím v církvi — a vírou církve. Když jsem totiž začal vidět to, o čem víry, když jsem viděl sloužit kněze při mši ve spěchu, neusebraně a v doprovodu jakéhosi liturgického tlocviků, který mi připomínala jeho gesta u oltáře, když jsem pozoroval, jak se někteří věřící mezi sebou chovají, říkal jsem si: „Mají víru?“ Je třeba připravit katechumena na to, aby jako muž křesťanství nebral to, co vidí kolem sebe.

To **tvrdé poučení**, co na mne v mém „katechumenátu“ působilo, bylo chování kněze. Když jsem od kněze samozřejmě duchovní „gravitas“. Byl jsem šokovaný, když jsem jednou v krizi víry prosil kněze, aby mne podržel, protože jsem se kymácel na všechny strany. On se mnou promluvil jen krátce v žoviálním tónu a dodal: „Odpusťte, ale já mám lístky do kina a budu už muset jít.“ Tenkrát byla postní doba. Byl jsem zdrcený.

Naproti tomu mám mocnou vzpomínku na své vůbec první setkání s knězem v dospělosti. Bylo to v létě. Seděl jsem na pokraji lesa u cesty a díval se do kraje. Po té cestě kolem mne přešel kněz. Poznal jsem ho podle „kolárku“. Šel vážně, usebraně. Hltal jsem o čem každý jeho krok, každé gesto chvil. Přešel kolem mne s takovým vnitřním sjednocením s Ježíšem, že jsem nabyl přesvědčení: „Kolem mne přešel Kristus!“

Mám celkový pohled na život víry, jak ho vidím?

Život ve víře není běh na sto metrů s jednorázovým nasazením všech sil. Je to maratón.

Měl jsem štěstí, že mě na křesťanství připravovaly sestry otce Jana Urbana, které tomu v novověké době neslychaně dlouhou dobu: rok! Tenkrát se konverze běžně vyvíjela tak, jak na pokraji. Jsem za to otci Janovi i jeho sestřím nesmírně vděčný, a jsem rád, že se sestry mohou v dnešní době vrátit ke své původní práci. Přece však cítím, že i ten rok bylo málo.

Zdá se mi, že život víry se svou bídou - když má člověk víru slabou a ještě ke všemu s tolika jizvami — i se svým pozhledáním přes všechnu tu slabost, se podobá životu modlitby: spíše je ke stále větší jednoduchosti.

Jako se duše na cestě modlitby zpočátku modlí celou paletou afektů, ale nakonec se dokáže modlit už jen úkonem oddanosti, tak se mi zdá, že i víra, po zpracování všech možných oblastí života člověka se vrací k onomu prostému, syrovému, ale pro víru tak náročnému souboru několika písmen, které jsem našel při své návštěvě v římských vyškrapaných stěnách v Kalistových katakombách:

ICHTHYS

Iésus Christos Theú Hyios Sótér

Ježíš Kristus Boží Syn Spasitel.

Cítím, že je moje víra čím dál jednodušší, syrovější, náročnější a mám starost, abych se do toho ICHTHYS se svou vírou vešel celým srdcem.